

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quæ à Christo est tristitia, magis jucunda est, quàm quæ à mundo
jucunditas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

gaudentis exultantes. Sic divinus Apostolus non modò de se testatur, quòd *superabundaret gaudio in omni tribulatione*, sed & primis Christianis congauget, quòd sic exultarent in tristitia, quòd sic *rapinam bonorum suorum cum gaudio susciperent, cognoscetes se habere meliorem & manentem substantiam*; Quasi diceret, in rapina bonorum non cogitantes malum & incommodum quod ex paupertate provenire posset, sed potius bonum quod ex illa paupertate patienter accepta, derivatur: unde sicut ex malo sensibili paupertatis, poterat esse aliquis etiam dólór & tristitia sensibilis; sic in illo dólóre verum erat gaudium propter bonum quod in illa tristitia continebatur; sicque tandem tristitia vertebatur in gaudium: cum vel exhauriretur omnino per gaudium superabundans, vel tali misceretur gaudio, ut esset amabilis & suavis tristitia, longèque gravior omni humano gaudio.

Rectè igitur Sapiens, qui nos monuit accipiendam & non dandam nobis tristitiam: *Miserere*, inquit, *anima tua placens Deo & contine; congrega cor tuum in sanctitate ejus; & tristitiam longè repelle à te*; Quibus verbis tota pene veritatis declaratio continetur, nam quòd dicit *miserere anima tua*, peinde est ac si diceret, satis sit te esse miserum tristitia illa, quam ex adverso casu accepisti: neque novam addas quæ alia longè pejor est, nam ejus exhaurit meritum: Atque ut facilè possis novam hanc supervenientem tristitiam reprimere, *congrega cor tuum in sanctitate ejus*, id est, recollige te ipsum ad meditandum, quid in sit boni in illo adverso casu: quod ut etiam commodius facias, repelle tristes quæ sese ingerunt cogitationes: sustine primum patienter, rum latanter sustinebis.

Anna cur fles? & quamobrem affligitur cor tuum? nunquid non ego melior tibi sum quam decem filii? Sic Elcana conjugi de sua sterilitate se contristanti. Sic suæ Tobias senior: *Tace & noli turbari, sanus est filius noster*: Salva sunt omnia, si te non turbes & contristes. Sic & ipse tibi David: *Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me? Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi, salvare vultus mei, & Deus meus.* Id est, nisi me tristem, ipse magis contristarem, adhuc possem gaudere, quia possem de Deo cogitare, possem illi confiteri

meam in illo uno repositam esse salutem: atque hæc cogitatio me totum exhilararet. nunquid tu idem posses cum gratia?

EX TERTIA EVANGELII PARTE.

Et vos igitur, nunc quidem tristitiam habetis. Iterum autem videbo vos, & gaudebit cor vestrum: & gaudium vestrum nemo tollet à vobis.

I. VERITAS PRACTICA.

Quæ à Christo est tristitia, magis jucunda est, quam quæ à mundo jucunditas.

Ratio est facilis, nec longiori declaranda discursu: Quia quidquid Christo volente fit, jucundius est quam quod ipso nolente. Quis Christianus dubitet? *Narraverunt mihi iniqui fabulationes, sed non ut lex tua. Quam dulcis faucibus meis eloquia tua, super mel ori meo!*

Sed quæ à Christo est tristitia, ipso volente fit: & quæ à mundo est jucunditas, ipso nolente est.

Prima pars ex ipsis patet terminis, nam si à Christo est tristitia, certè non aliter quam ab ipso volente est: Sicut enim de sua dicebat anima seu vita: *Nemo tollit eam à me, sed ego pono eam à me ipso*: sic de quavis ejus operatione nemo ambigat dici posse, quòd nisi quam vult, operatur. Quænam sit autem ab illo tristitia, peinde est ac querere quænam sit bona & probata; nempe quæ ex peccatis propriis ver alienis concipitur: quæ ex desiderio ipsius videndi in gloria, concitatur: quæ ex interiori lucta, quam patimur contra rebellantem appetitum, præsentitur: quæ ab externis adversariis pietatem nostram insectantibus, commovetur. *Hæc est*, inquit sanctus Petrus, *Hæc est enim gratia, se propter Dei conscientiam, sustinet quis tristitias, patiens injustè.* Sicut autem nulla est gratia nisi à Christo, si ve per Christum, sic illarum nulla est tristitia nisi ab illo qui *mortificat & vivificat, ducit ad inferos, & reducit.*

Altera verò pars propositionis, quòd quæ à mundo est jucunditas, Christo volente fiat, tam certa est & aperta, quam facile patet mundanã jucunditatem ipsum esse mundum, de

de quo tanquam de sibi suisque opposito, Dominus dicit; *Mundus gaudet, vos autem contristabimini.* Hoc enim ipso vel maxime mundum sibi odiosum & infernum demonstrat Christus, quod his mundus lætetur & gaudeat quæ Christus nollit; unde si propter quod unumquodque tale est, & illud majus, certe ipsa mundi jucunditas magis est in visa Christo quam mundus qui propter talem jucunditatem infernus est & gravi maledicto feriat: *Ve vobis qui ridetis nunc, quia lugentibus, & flebitis.*

Quantum igitur homini Christiano longe est illud jucundius, quod Christo volente & probante fit, quam quod ipso nolente & reprobante procuratur: tantò certe tristitia, quæ ab illo est, magis jucunda est, quam quæ à mundo jucunditas; unde hoc Davidicum merito possit unusquisque Deo profiteri. *Quia melior est dies una in atris tuis super millia: Elegi abjectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum.* BONA vox, inquit sanctus Augustinus, *gaudenda vox, eligenda vox: ipse elegit abjici in domo Domini, sed ille qui in visavit ad convivium, eligentem inferiorum locum, vocat ad superiorem, & dicit illi, ascende.* Vide supra in hac parte, Dominicam 1. post Pascha, ubi de fontibus Salvatoris, & aquis inde hauriendis in gaudio. Nec non infra, de piis lachrymis, Feria 4. quæ est vigilia Ascensionis Domini. Feria item 4. hebdomadæ tertiæ, partis 3. de Beatitudinibus Evangelicis quarum illa est jucundissima: *Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur.*

2. VERITAS PRACTICA.

De Christo nos vidente plus esse debet gaudii, quam de nobis Christum videntibus.

Sic ipse Dominus: *Iterum videbo vos, & gaudebit cor vestrum.*

Sensus autem & ratio propositæ veritatis est, quod circa Christum Dominum plus esse debet, quam circa nos, sacræ illius dilectionis & observantiæ, qua toti acquiescamus in ejus ordinationibus acceptandis, colendis, exequendis. Hoc jam est enim Christum nos videre, cum nobis providet, cum de nobis

ordinat & statuit, prout ipse velit. Hanc autem ejus voluntatem verus amator & cultor Christi, longè magis amat quam ipsum seu quam quid seipsum spectare videat: dicitque illi corde magno & animo volenti, quod Ethai suo Regi Davidi: *Vivit Dominus, & vivit Dominus meus Rex, quoniam in quocunque loco fueris Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi eris servus tuus.*

Sed ubicunque est plus dilectionis, plus inde est etiam gaudii; cum, ut supra dictum est, gaudium sit amoris proprietates quæ talis tantaque est, qualis est ipse amor unde profluit. Quapropter Sapiens: *Gaudium, inquit, justo est, facere judicium:* quasi diceret, cum justus in quantum justus judicium præcipiè diligit, sic gaudium illi est, facere judicium. Unde ipse Dominus: *Si diligeretis me, gauderetis utique, quia vado ad patrem.* Sic indicaretis me diligere, quia de me gauderetis.

Paret igitur evidenter, quod de Christo plusquam de nobis gaudendum est; aut negandus illi amor qui amorem nostri superat; nam quanto superior fuerit horum alteruter amor, tantò & gaudium ceterique affectus prævalebunt. *Pondoribus suis aguntur omnia. Pondus meum, amor meus, eò feror, quocunque feror.* Sic de se quisque, quod sanctus Augustinus.

Jam verò velle sine Christum minus quam te diligere? velle sine Christo te præferre? Quid putas porro vellent Christus, cum in Evangelio toties odium nostri, ferendamque crucem ita præciperet, ut nullum alioquin se dignum esse, neque suum fore discipulum, affirmaret? Potestne pro Christo te odisse, nec amare Christum plus quam teipsum? Certè non potes, cum odium illud nihil sit aliud quam ordinatus tui amor, non sit autem ordinatus, nisi plus Deum sive Christum ames quam teipsum, ut expressè docet D. Thomas, cum nec teipsum nec alium possis diligere nisi propter ipsum Deum, tanquam finem ultimum nostræ dilectionis & totius nostri, unde ex toto est diligendus corde, tota mente, totaque vi, neque de illo toto quidquam demendum, quam prout ille permiserit; ut fusè in 4. parte, Dominica 17. demonstratur.

Itane verò sic illum diligis? itane de illius voluntate gaudes, quando repugnat tuæ, sicut de tua, quando completur hinc expavesce, hinc formida quod agebat Dominus;

Oo Cognovi